

Nedolžnost in sila

Pridobljeno iz Wikivira, dne 11/13/18

Nedolžnost in sila

Josipina Urbančič - Turnograjska

Spisano: Pretipkal Aleš Bjelčevič, postavil Miran Hladnik.

To delo je v **javni lasti**, ker so avtorske pravice potekle.

Dovoljenje:

Po [Zakonu o avtorskih in sorodnih pravicah](#) (59. člen) trajajo avtorske pravice še 70 let po avtorjevi smrti.

Za anonimna in psevdonimna dela (kadar ni mogoče nedvoumno ugotoviti avtorja) trajajo 70 let po zakoniti objavi dela (61. člen).

Stopnja obdelave:

To besedilo je pregledalo več urednikov in je brez tipkarskih in slogovnih napak.

Izvozi v formatu:

[epub](#)

[mobi](#)

[pdf](#)

[rtf](#)

[txt](#)

Proti jugu za kočevskim mestom se raztezajo strme gore. Z neke zelo visoke z grmovjem obraščene skale teh gora še zdaj žalostno gledajo po Kočevju blede razvaline. Na tem mestu je stal v petnajstem stoletju močen grad, ki ga je bil sezidal Miroslav, sin celjskega kneza, in se je zato po njegovem nemškem imenu imenoval [Friedrichstein](#).

Leta 1442 je umrla Miroslavu njegova prva žena in mnogo jih je bilo, ki so ga dolžili, da je on kriv njene smrti. Vzrok te sumnje je bil ta: Ko mu je še žena živela, je videl Miroslav nekoč krasno gospodično Veroniko Desinsko. Narava je nad to deklico poskusila vso svojo moč, da bi jo prav popolno med njene sestrice postavila. Bila je nenavadne skoraj nadzemeljske lepote in njena lepa duša je sijala iz krasnih, bliskajočim zvezdicam enakih oči. Vsak, ki jo je videl, je rekel, da tako bitje ni za ta svet ustvarjeno. Miroslav jo zagleda in žarek njenih oči vneme v njegovem srcu iskrico, ki je bolj in bolj naraščala in je kmalu neugasljiv ogenj postala. Tri leta potem, ko mu je smrt prvo ženo pobrala, nastopi prelepa Veronika njeno mesto. Toda to je še bolj potrdilo sumnjo ljudi, še trdnejše so mislili, da je Miroslav res umoril svojo prvo ženo.

Tudi Jerman, njegov oče, in njegov svak cesar Žiga nista bila zadovoljna, da je Miroslav vzela lepo Veroniko. Zakaj neki ne? - Zato, ker v njenih žilah ni tekla prežlahtna kneževska, ampak le vitežka kri. - Cesar Žiga pokliče tedaj Miroslava k sebi na Ogersko, ga da trdo zvezati in ga pošlje v Celje njegovemu očetu. Ta pa je trdosrčen dovolj, da ga zapre, oropa ga premoženja, vzame mu vse gradove in celo Friedrichstein razdene. Menda ni vedel v svoji jezi in srdu kaj boljšega storiti, kakor da se je znesel nad nedolžnim zidovjem. Ko je Veronika slišala, kaj je njenega ljubega Miroslava zadelo, tudi od brezsrčnega Jermana ni mogla nič dobrega upati. Vzame torej s seboj nekaj zvestih služabnic, odide z njimi v temno goščavo ter si išče med divjo zverino varstva in zavetja.

O kako hudo se ji je tam godilo! Majhne nožice lepe Veronike, ki so poprej le po mehkih preprogah in po mični travici hodile, je sedaj mnogokrat ranilo neusmiljeno trnje in bodeče kamenje! Mnogokrat se je rudeča krvca pocedila iz njenih nežnih ročic, ki niso bile vajene brati po grmovju jagodice in si z njimi tolažiti lakoto in žejo. Njeno lepo oko, ki je v gradu tako veselo, tako brezskrbno gledalo, je zdaj plavalo v bridkih solzicah, ki so neprenehoma kopala ona bleda lica, na katerih so poprej krasne rdeče rožice cvetele.

Ni bilo več mehke, gorke posteljice, na katero bi se bila Veronika vlegla. Njena postelja je bila mrzla zemlja, njena odeja milo nebo. Od prevelike utrujenosti so se ji včasih oči zatisnile, toda njeno spanje ni bilo mirno. Strah in groza, v katerih je vedno živela, ji tudi v spanju nista dala pokoja. Mnogokrat je v spanju svoje bele ročice proti tovarišicam stegovala in jih milo prosila, da naj jo rešijo iz rok neusmiljenega Jermana. Videla in gledala je v sanjah svojega ljubega Miroslava v temni ječi zaprtega in ko se je zbudila, je zopet videla svoje težke sanje izpremenjene v strašno resnico. In zopet sta jo strah in groza le dalje v goščavo podila.

Njeni prijatelji, ki so se bali, da bi Jerman ne izvedel, kje je Veronika, so ji svetovali, naj odide v Ptuj. Ona jih je poslušala in se je dala tam v neki stolp zapreti. Tako je mislila, da se bo mogla hudobnemu Jermanu skriti. Toda hudobija, ki zmiraj čuje, jo tudi v stolpu zaleze. Jerman jo da tedaj zgrabiti in v ječo vreči.

Čez nekaj časa jo v Celje pripeljejo, da bi tam svojo sodbo zaslišala. Jerman in Žiga sta jo namreč tožila, da je Miroslava s peklenko močjo nase navezala in da je hotela Jermana s strupom s tega sveta spraviti. Toda pravi vzrok te tožbe je bil v tem, ker nista mogla trpeti, da bi imel sin mogočnega celjskega kneza ženo, ki mu ni bila ravnorodna. Mislila sta namreč, kakor žalibože še v naših jasnih časih nekaj slepcev misli, da namreč človek brez grba in dedov niti človek ni. Nista vedela, da so le lepa in dobra dela pravi grb, da le žlahtno srce človeka žlahtni, ne pa vrsta mogočnih pradedov. - Strašnih reči sta obdolžila Veronika, toda nedolžnost je bila zmagovalka. Ni mogel njima pomagati niti grb niti ime „cesar in knez“. Nedolžne Veronike po pravici nista mogla obsoditi. Toda mogočnik le mnogokrat ne vpraša, kaj je pravica, kaj je krivica. „Sila“ je tista pomoč, ki se je mnogokrat posluži, če ne more s „pravico“ doseči, kar bi rado njegovo srce. Tako se je tudi nedolžni Veroniki zgodilo.

Hudobni Jerman jo je dal prijeti in v temno ječo vreči, da bi tam od lakote umrla. Toda to je šlo prepočasi. Ko je nekoč zopet noč zavila zemljo v svoje črno zagrinjalo, prideta dva viteza in končata nesrečno Veroniko.

Oj hudobne duše, polne neumnih predsodkov. Žalostna vam majka.

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Rocket000
- PatríciaR
- Boris23
- Romanm
- KABALINI
- AzaToth
- Bromskloss
- Ftiercel
- Bender235
- Tene~commonswiki
- Tea Erjavec
- MZaplotnik
- Mhladnik
- Janezdrilc
- Sarang
- Dbc334

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
  2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
  3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
  4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)